

Forfatter: Poul Valdemar Hertz, 1855-1936

Titel: Udrag fra BREV TIL: Jacobsen, Peder Vilhelm FRA: Hertz, Henrik (1846-01-17)

Citation: Poul Valdemar Hertz, 1855-1936: "Breve fra og til Henrik Hertz", i *Breve fra og til Henrik Hertz*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 103. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990301-000-shoot-idm140619162695648.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til Henrik Hertz

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kjære Ven. Din Trolddom har, som Du kan vide forud, interesseret mig meget at læse, og lige til 7de Scene i 3die Act var denne Interesse usvækket. Jeg fandt Din Skildring af vor Middelalders Kjøbstads-Liv ligesaa tro som omhyggeligt udført, og som man kunde vente det af Din nøie Kjendskab til den beskrevne Tid. Charaktererne stode klare og tydelige fra hverandre, vistnok skildrede med nogen Tilbageholdenhed, men som maaskee bedst passede for s. 104den Tids Mennesker, hvor Handlingen oftest traadte i Talens Sted, og hvor man med den endnu hos vor Landalmue karakteristiske Pflugma gik og bar paa en Lidenskab, et Nag og rugede paa Hævnen. Ogsaa Sprogtonen behagede mig, uagtet den vel hist og her er gennemført lidt ængsteligt. Handlingen syntes mig at udvikle sig skridtviis og kunstnerisk — kort det Hele gav mig det behagelige Indtryk af et Værk, der er anlagt med ordnende Haand og udført med Dygtighed. Men da jeg befandt mig i Raadhuussalen, mærkede jeg med Eet, at det, jeg hidtil havde antaget for Folie for Hovedhandlingen, skulde være selve Handlingens Udløbspunkt; at Middelalderens Trolddom og Troen derpaa, der i det Foregaaende kun havde været benyttet, og endog svagt, som Hævert for Begivenheder og Charakterer, nu skulde fængsle mig som Hoved-Interesse og endog blev ført frem for mig i Form af en regelmæssig Rettergang — og jeg nægter ikke, at jeg ved Stykkets Slutning havde nu samme uhyggelige Følelse, som naar jeg læser en af Middelalderens Hexeprocesser. Hvis det netop var Din Hensigt at fremkalde denne Følelse og lægge det Tragiske deri, saa mener jeg, at den dramatiske Form ikke var passende, især hvis Stykket, hvad jeg af den omhyggelige Scene-Angivelse s. 105slutter, er bestemt til at opføres. Thi som Stykket nu ender, er der ingen Sympathie hos Tilskuerne, der tilfredsstilles, og Intet, der klinger forsonende gennem al denne uafvendelige Nød; intet Høiere, her eller hinsides, skimtes, hvori de skildrede menneskelige Vildfarelser kunne gaae op, og hvori Tilskuerens Gemyt kan finde Hvile; — hvortil endnu kan føies, at Karine, inden hun har ret udviklet sig for os, halvt endnu en Gaade, slaaer over i en forvildet Dødsangst og føres dernæst til Baalet.